

[Lilli Gyldenkilde]

ger under det grundlag, der er i lovforslaget, sådan at det faktisk først får virkning fra 1996. Så der er stadig væk gode muligheder for, at parterne kan forhandle sig frem til løsninger.

Det var os magtpåliggende, at de fik den mulighed, fordi det er os magtpåliggende, at fagbevægelsen får lov til at forhandle sig frem til løsninger dér, hvor de kan. Men det har aldrig, og det bliver forhåbentlig heller aldrig SF's politik, at det skal være sådan, at arbejdsgiverne skal have vetoret. Hvis ikke man kan aftale sig til noget, bliver der ingenting. Det må jeg pointere.

Der er et højre, og der er et venstre i politik. Vi vil gerne have, man aftaler sig frem, men kan man ikke aftale sig frem, er det klart, at vi vil bruge den styrke, vi har på de pladser, hvor vi nu engang sidder, til at prøve at få nogle ordentlige ting igennem for lønmodtagerne. I EF-diskussionerne havde vi den holdning, at der godt måtte laves minimumsdirektiver på arbejdsmarkedsområdet; det er nødvendigt, når arbejdsgiverne har fået det indre marked. Men det har aldrig været vores mening, at man ikke skulle kunne bygge oven på det, henholdsvis via aftaler, henholdsvis via lov.

Det eneste, vi i den tid, som jeg har haft fornøjelsen af at være arbejdsmarkedsordfører for SF, har afholdt os fra, er at gå direkte ind og ophøje overenskomster til lov, når der har været tale om en hård lønkamp. Men ellers har vi fremsat forslag om afspadsering af overarbejde og om mindskelse af dobbeltarbejde, og vi har fem gange fremsat forslag om tryghed i ansættelsen og bedre varslingsregler. Så det kan ikke komme bag på nogen, at vi har dette synspunkt.

I det, der er tilbage af valgkampen – kan man sige – op til den 9. juni, vil man ude på møderne høre om denne sag. Dér vil Socialdemokraterne blive stillet over for spørgsmålet: Hvorfor tillader I, at der bliver lavet love på dette område, når et af løfterne var, at man skulle bruge aftalemetoden i forbindelse med direktiver? Jeg møder det i hvert fald allerede på de møder, som jeg er til, og det har jeg gjort længe. Og dér vil man opleve, at Venstre og De Konservative sammen med JuniBevægelsen og Folkebevægelsen går imod, at man overhovedet rører ved den slags i Folketinget.

Og til det er der at sige: Vi har aldrig sagt, at det kun var igennem EU-systemet, man kunne

lave forbedringer eller for den sags skyld forringelser for lønmodtagerne. Vi har aldrig givet magten så meget fra os, at vi ikke her i det danske parlament kan lave forbedringer for lønmodtagerne, når det er det, vi ønsker. Og det er det, vi har ønsket at gøre gennem de forhandlinger, der har været, og hvor vi på trods af, at vi stemte imod de ændringsforslag, der forringede lovforslaget, til sidst ender med at stemme for det.

Men husk denne debat på de møder, som mange af os nu skal deltage i, for det er vigtigt at fastholde, at det er minimumsdirektiver, det drejer sig om, og at vi skal kunne forbedre dem her i landet, også her i parlamentet!

Jan Petersen (S):

På trods af, at jeg havde ørerne åbne i morges, undgik jeg at høre radioavis, og derfor kan jeg af gode grunde ikke kommentere den del af fru Lilli Gyldenkildes indlæg, der blev omtalt dér. Men når sagen alligevel skal vendes en lille omgang endnu, vil jeg ganske kort sige, at så vil vi i Socialdemokratiet glæde os over, at SF stemmer for forslaget og gør det med den begrundelse, at der trods alt er tale om et fremskridt, også i forhold til de eksisterende regler.

Jeg er faktisk enig med SF's ordfører i, at det gode og det virkelig nye i lovforslaget – det blev godt nok sagt, at det var det bedste i det eller måske det eneste gode – som nok har flyttet balancen i lovforslaget, men til gengæld har flyttet det derover, hvor sagen egentlig skal ligge, er, at når der sker det i en virksomhed, at man lukker den eller afskediger utrolig mange, så skal der foretages en aktiv indsats. Det manglede det oprindelige forslag. Der var jo ikke nogen pulje eller noget beredskab i det forslag, vi oprindeligt fremsatte. Så med den ændring har vi et forslag, der på den måde er blevet forbedret væsentligt.

Der er ikke nogen grund til at være bange for dette her, for det svært håndterlige er selvfølgelig det, at et lokalsamfund pludselig får en meget stor strøm af arbejdsløse, som påvirker skattegrundlaget og alle andre forhold, der har med det at gøre. Men dér har vi i Danmark eksempler på, at store koncerner, der foretager strategiske ændringer i virksomhedernes opbygning og med hensyn til, hvor deres medarbejdere er ansat, kan håndtere det, kan klare det ved at iværksætte gode forløb, hvor man